

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania Z. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o zasiłek chorobowy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 1 grudnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 7 czerwca 2019 r., sygn. akt VI Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę
240,00 (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonymi decyzjami Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił ubezpieczonemu Z. L. prawa do zasiłku chorobowego w okresie od 29 grudnia 2016 r. do 5 marca 2017 r., od 6 marca 2017 r. do 19 marca 2017 r., od 20 marca 2017 r. do 2 kwietnia 2017 r. i od 3 kwietnia 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z 29 maja 2018 r., sygn. akt IV U (...) oddalił odwołania od w/w decyzji organu rentowego. Według Sądu Rejonowego, niezdolności do pracy spowodowane inną chorobą niż poprzednia stanowią nowy

okres zasiłkowy. W niniejszej sprawie niezdolności do pracy przed przerwą i po przerwie spowodowane były tą samą chorobą.

W apelacji od powyższego rozstrzygnięcia, Z.L. nie zgodził się z argumentacją Sądu Rejonowego i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego oraz o zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z 7 czerwca 2019 r., sygn. akt VI Ua (...) Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację. W ocenie tego Sądu, apelujący nie spełnił przesłanek prawa do zasiłku chorobowego od 29 grudnia 2016 r. do 30 kwietnia 2017 r. w świetle art. 8 oraz art. 9 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, bowiem zwolnienia lekarskie (we wskazanych w wyroku datach) dotyczyły tożsamego schorzenia leczonego od 27 czerwca 2016 r. do 24 grudnia 2016 r.

W skardze kasacyjnej z dnia 30 lipca 2019 r. skarżący zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w P. z 7 czerwca 2019 r., sygn. akt VI Ua (...) w całości. Wnioskując o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący zarzucił skarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 9 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, poprzez jego błędną wykładnię oraz naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na pominięciu braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Skarżący wnosi o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości, jak również poprzedzającego je wyroku Sądu Rejonowego w P. (w przypadku stwierdzenia podstaw) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu sądowi w innym składzie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty, stosownie do art. 398¹⁶ k.p.c., o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jak również o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność pełnomocnika skarżącego.

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2019 r., będącym odpowiedzią na skargę kasacyjną, organ rentowy zarzuca skardze brak podstaw kasacyjnych oraz brak zasadności argumentacji merytorycznej. Organ wnosi o odmowę przyjęcia skargi

kasacyjnej odwołującego do rozpoznania i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w ramach przedsądu, ewentualnie wnosi o oddalenie skargi w całości i zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Brak jest podstaw uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać między innymi uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania, zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. stwierdzono, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Wśród elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. ustawodawca wymienił obowiązek sformułowania przez skarżącego wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i przedstawienia jego uzasadnienia. Spełnienie tego wymagania polega na wskazaniu jednej z enumeratywnie wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek oraz przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 maja 2015 r., III PK 6/15, LEX nr 1723780). Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna dotyczyć ustawowo określonych przyczyn (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) z zachowaniem standardu odpowiedniego do powagi

i celów postępowania kasacyjnego przed Sądem Najwyższym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 maja 2010 r., III UZ 2/10, LEX nr 622211).

W okolicznościach sprawy skarżący nie wskazał żadnej z przesłanek art. 398⁹ § 1 k.p.c., ograniczając się jedynie do stwierdzenia „istnienia konieczności rozpatrzenia przez Sąd naruszenia przepisów zarówno prawa materialnego i procesowego”. Nadto wskazanie przez skarżącego, że prawidłowa analiza dowodów oraz prawidłowa wykładnia adekwatnych w sprawie przepisów powinna doprowadzić do odmiennych ustaleń – nie może być uznana na choćby podjęcie próby wypełnienia normy z art. 398⁴ § 2 k.p.c. Należy przypomnieć, że nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie tego wniosku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, LEX nr 1678089) czy wypełnianie roli, jaka w postępowaniu kasacyjnym została przypisana profesjonalnemu pełnomocnikowi.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowił odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 265 ze zm.) zasądza się od odwołującego na rzecz organu rentowego kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym.